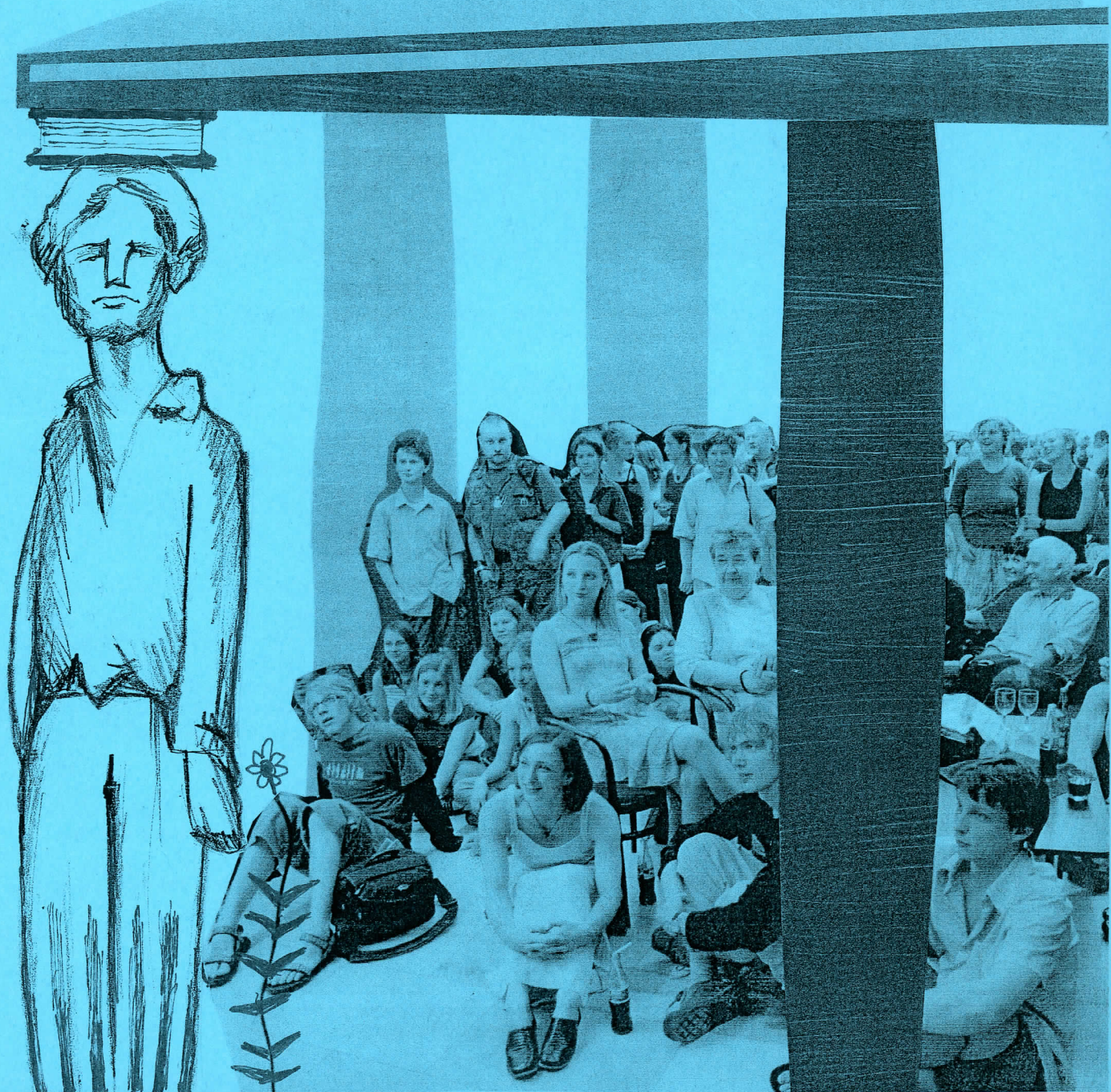

CHODCŮV
ZPRAVVDRAJ

25. ČERVNA 2004.
ROČNÍK 47
4. ČÍSLO

CO BE VÁM NEMĚLO OJIT

- pokud budete poctivě nasávat doznívající atmosféru Wolkrova Prostějova i zítra, nezapomeňte na tradiční **POETICKÝ JARMARK!!** Kromě stánků s různostmi a leccosy budou na náměstí TGM hrát od 9 do 12 hodin kapely Ahamay Prostějov, Jazzoo Brno a Domino Olomouc (od akustického rocku po folk). Kromě toho se bude ještě od 11 hodin promítat v kině Metro poetický horor režiséra Jaromila Jireše Valérie a týden divů. ska
- pokud se vám líbil Létaující rabín, který hrál ve středu v DUZE, zkuste ještě jednou vsadit na **hudební večer**. Začíná dnes ve 21.30 v baru U 12ti opic, z něhož se stal takový neoficiální festivalový klub vyhledávaný porotci, interprety a po půlnoci i redakcí. Až tam přijdete hlaholit dnes, vězte, že vás kromě nápojů a obrázků opic na stěnách očekává JAZZOO. Srdečně zvou opice i my. ska

NA KOS ŘEČE S...

... Lukášem Večerkou, sympatickým režisérem inscenace **KOLÁŘ(Ž)** neví kam jdem? (ale Lukáš ví kam jde, od září začíná studovat divadelní režii v Brně na JAMU)

121

V programu přehlídky jsi uveden jako jeden z autorů představení. Takže kromě režie jsi také scénáristou?

To je pravda, ale nemyslím, že přímo scénárista, spíš ty básně, jak jsem je tak četl, do sebe nějak zaplynuly. Já jsem si k nim vybavoval nějaké věci a ony se tak pospojovaly, vlastně samy od sebe.

O vašem představení se v kuloárech mluví v superlativech. Nakolik jde o tvůj projekt a nakolik je to záležitost celé tvůrčí skupiny vašeho divadla, tedy souhry, atmosféry, která u vás vznikla?

Jako skupina fungujeme dva roky, všichni jsme přátelé, ale tohle představení je můj projekt. V podstatě to vypadá tak, že dvě hodiny týdně je mám pod svým velením a oni dělají to, co chci. Jinak ještě každý děláme leccos jiného, ale navzájem si pomáháme rozšiřovat kulturní obzory.

Myslím, že pevná ruka režiséra je v inscenaci poznat, přesto herci nepůsobí nijak zneužitě či zmanipulovaně. Takže přijali tvůj pohled natolik, že se s ním ztotožnili, nebo jsi to z nich herecky „dostal“?

Nepřijali to samozřejmě hned, ale nakonec, myslím, tomu všichni věří. Od začátku do konce, každému slovu, každému pohybu, vědí, proč tam je a dává jim to smysl. Všem.

Ve vašem představení hraje výraznou roli i výtvarná složka. I to je tvoje záležitost, nebo spolupracuješ s výtvarníkem?

Když jsem si inscenaci připravoval, měl jsem nějakou vizi, a tu mi pomohla naplnit naše scénografka Denisa Strníšková.

Zabýváš se dílem Jiřího Koláře delší dobu, nebo jde o první či ojedinělý počín?

Spíš ojedinělý. Samozřejmě čtu více autorů, nejsem jednostranně zaměřený. Kolář se mi zdál adekvátní, když to vztáhnu na celou skupinu, sedl nám věkově i těmi myšlenkami. Natolik adekvátní, že by výsledek mohl být věrohodný.

Na diskusi zaznělo, že jde o texty obtížně inscenovatelné. Když ses do toho pouštěl, byla to pro tebe spíš výzva, nebo jsi měl od počátku jasno, už když jsi četl ty texty?

Ty básně nejsou ani v té sbírce řazeny tak, jak pak na jevišti existují. Já jsem ji četl, jako správný čtenář, zleva doprava a ten příběh se neustále proměňoval, až jsem došel k tomu, že takhle to bude nejlepší.

Ukázalo se, že patrně ano. Dlouho se vedou diskuse (a ne vždy, zdá se, smysluplné) jestli existuje divadlo poezie. Co si o tom myslíš?

Já ten názor znám. Divadlo poezie, to je tenký led. Myslím, že divadlo poezie existuje, ale ne v tom smyslu, jak se většinově vnímá.

Viděl jsi někdy, třeba na Prostějově, či jinde představení, které by se přiblížilo tvé představě?

No, neviděl. Ale hybrid z několika představení tady by mohl být dobrý.

A tvoje inscenace je divadlo poezie?

Nemyslím. Je z poezie, ale ta poezie už ani není pomalu poezie. Je to vlastně už zasazené v prostoru. I ta slova na tom papíře. Myslím, že už je to trochu nad, mimo poezii. Kolář tady došel dál, jinam. Kolář třeba už v šedesátých letech pracoval z kybérii. Seskupoval třeba jen číslice tak, že výsledek připomínal výstup z počítače. Jsou to ještě básně, nejsou? Je to zajímavý, ne?

Konečně! Alespoň jeden soubor se k druhému národnímu obrození postavil čelem (nikoli vzad). Zuzanky, které včera v Suchého partu nastoupily s eurotikolorami hrdě přišpendlenými na tričku, veřejně řekly ano pročeskému úsilí redakce Chodcova Zprávydaje.

Na druhou stranu, redakce tak přispěla k zdárnému průběhu představení a tudíž se snad naděje ceny za zásadní přínos v oblasti kostýmní tvorby v žánru divadla poezie.

Vaši pišci

9.00 - 11.00
Salonky ND

ROZBOROVÉ SEMINÁŘE S RECITÁTORY A SÓLISTY

11.00
Městské divadlo - n

KOUSKY (Z) IVANA WERNISHE
(Ivan Wernisch / Tomáš Komárek)
LDO, Trutnov

12.00
Městské divadlo - n

BÁSNÍCI 20. STOLETÍ - NOCI A TMY
Dramatický kroužek NABOSO, Boskovice

13.30
Městské divadlo

CO VY N TO ? ...
Čtvrté povídání s porotou, účinkujícími a diváky o zhlédnutých představeních

15.00
Přednáškový sál ND

INTERPRETACE NEJMLADŠÍ POEZIE
Interpretační workshop za přítomnosti autorů rozhlasového pořadu „Zelené peří“ moderuje PhDr. Miroslav Kovářik. Seminář pro účastníky WP 2004

19.00
DUHA

ZÁVĚREČNÝ VEČER WOLKROVA PROSTĚJOVA 2004
Přehlídka oceněných recitátorů a vyhlášení výsledků WP 2004.

21.00
DUHA

CO VY NA TO? ...
Poslední povídání všech se všemi o všem, co bylo na WP 2004

vysvětlivky: n- nominace z krajského kola

EURASMOVA KRONIKA

Jan Neruda
z Knihy veršů časových a příležitostných

Náš lid jest jako žid! Dej těžké břímě,
že skorem k zemi ho tíží stlačí,
on nemá síly, by to břímě svrhnul,
však duchem svým ti přece dobře stačí.

Však hůř, že lid též jako cikán bludný,
že všude nejista jest jeho noha,
že všechny jazyky on světa mluví
a v každém kraji jiného zná boha!

131

PODVAL

Zpráva z druhého dne
solistů na stranách 4 a 5!

Recenze včerejších
představení na stranách 6,
7, a 8!

Poslední soutěž a
upozornění pro výherce
na straně 10!

Zajímavé knižní
doporučení na str. 9!

SOLISTI

ZA FIRHANKEM

Je mi líto, ale tentokrát se sólová recitace obešla bez skandálu. Snad jen, že se během prvních recitací ozývaly na jevišti podivné zvuky. Řekl bych, že to byly hrdličky, ale nejsem žádný znalec. Jenže – vyčítejte něco takové „němé tváři“. A **Dušan Utinek** jednou spletl jméno recitátorky. Jenže se hned opravil a ještě se omluvil s tím, že to jednou prostě muselo přijít... Z toho by skandál nevydoloval ani Blesk.

Moderátor soutěže se znovu vrátil k loňskému nápadu uvádět soutěžící vždy trochu jinou větou. Už nebyl tak důsledný, ale několik perel se mu vyčarovat podařilo. Tak například: „Ejhle, ejhle, co to toto? Monika Ceralová!“ „Uvidíme a možná i uslyšíme...“ „Svůj text možná i dokončí...“ A místo obvyklého „připraví se“ se tu a tam ozvalo „Na poetické potítko může usednout...“, takže jsem si připadal jako u maturity. Což ostatně není tak úplně od věci.

Mám pocit, že většina recitátorů si „lepší“ texty nechala na dnešek. Také židli ubylo. A ty tři, které se před diváky objevily, byly použity docela funkčně, takže nemůžu utrousit ani jednu jedovatou poznámku.

3x7 statečných...a sadistická Bára

Ani jsem se o tenhle počet nijak nesnažil. Opravdu mě zaujalo celkem 22 recitátorů a recitátorek. Ale je to docela pěkná náhoda...

První kategorie

Asi úplně nejvíc jsem tentokrát věřil **Jonáši Konývkovi**, ze kterého se na několik minut stal před zraky diváků Henry Chinaski. Jen doufám, že nemá takové problémy se spolužáky, jakých si Bukowski „užíval“ víc než dost. **Tomáš Mikyška** se velmi elegantně vypořádal se všemi novoročními předsevzetími (J.Suchý) a **Barbora Kubátová** se neméně elegantně společně s Prévertem zamyslela nad lidským životem, který se tolik podobá náhrdelníku.

Dlouho nás nezdržel **Jiří Konvalinka** – v prvním textu si vystačil se dvěma citoslovci (Šš + hů), v textu druhém bylo lze objevit hlubokou moudrost Ivana Wernische a téměř kompletní pravdu o našich životech. Výjimečně přinášíme celý text básně:

Haiku

Při nácviu sborového zpěvu
v sušárně švestek
narazil jsem si žebro.

Tomáš Karban nás seznámil s mužem, ke kterému není radno si přisednout (J.Prévert – Zoufalství sedí na lavičce), **Ivona Vrbková** si pohrála s geniálním textem Daniila Charmse (Otec a dcera) a **Lucie Páchová** přinesla několik dobrých nápadů, inzerátů a návodů k použití (J.Kolář).

Druhá kategorie

Nejvíc jsem rozuměl **Julii Goetzové**. Na jejího Ortena jsem se těšil už ve středu, ale rád jsem si počkal. Mrazivé hledání lásky a smyslu bytí bylo naléhavé a přesvědčivé (Zimní procházka křížem krážem). **Jakub Šindelka** dokonale naplnil mou představu knížete Sternenhocha – přesně takhle jsem si tuhle slavnou literární postavu představoval. Včetně těch dlouhých sepnutých vlasů. Mám sice v knize (L.Klíma – Utrpení knížete Sternenhocha) raději jiná místa, ale i tak jsem si to užil. **Klára Kopecká** všechny rozesmála popisem jedné cesty vlakem. Výborně využila francouzské výslovnosti jmen (G.de Maupassant – Ve vlaku).

Jana Novotná dokázala vysvětlit, že to není jen tak – narodit se (P.Šabach – Čtyři muži na vodě). **Janu Urbanovi** se povedl známý text Karla Čapka (Básník) a **Jana Trojanová** před námi ve složitém Rilkeho textu (Orfeus, Eurydika, Hermes) s jistotou vršila fascinující obrazy a metafory. **Marie Legová** (E.M.Remarque – Tři kamarádi) vypravovala s lehkostí a nadhledem o věcech velmi nelehkých a vyrovnala se i se zvonícím mobilem. No a sadistka **Barbora Chybová** trhala broukovi nožičky (K.Hynek) s takovým zápallem a vzrušením, že jsem zíral.

Třetí kategorie

Doslova mě mrazilo z touhy **Anny Šafránkové** rozbalit dárek k narozeninám (S.Plathová). Její přemýšlení o tom, co by dárkem mohlo být, bylo smysluplné a vzrušující. A skličující zároveň. Výborný výkon. Eskymákem byl zřejmě v minulém životě **Radim Šíp**. Nebo mu prostě učaroval studený sever, jeho kouzlo a přímočarost. Škoda, že ve druhém textu (A.Ginsberg – Kadiš za Naomi Ginsbergovou) trochu ztrácel tempo i rytmus.

František Kaska rozesmál příběhem o královně-nymfomance (H.Michaux – V komnatách královniných), s **Lucií Vinšovou** jsme se ocitli nebezpečně blízko smrti (Z.Hejda) a **Pavla Šedivá** byla přesvědčivě náměsíčná (D.Gabe). **Kateřina Sachrová** překvapila revolučním jazykolamem (V.Nezval – Pochod Rudé internacionály) a **Hanka Koutová** nás zaplavila touhou hlubokou jako moře (L.Kundera – Ouvejovy minimy o samolásce a jiných věcech).

Závěrem

Dušan Utinek upřímně a srdečně poděkoval loňskému laureátovi Janu Kohoutkovi za to, že tentokrát nepřišel. Ale nemyslel to zle – na Honzu se snad člověk ani nemůže zlobit.

Výsledky jsou samozřejmě na porotě. Už jsem na ně moc zvědavý. Ale myslím, že o ně tak úplně nejde. Všem, kteří letos recitovali, patří stejně velký dík.

Jan Malý Andreas

FOTO: BOB PACHOLÍK

CO SI O TVM MESLIJO Z POROTE

De facto Mimo, Jihlava

Lawrence Ferlinghetti/Ivana Pecháčková: Aligace

Alegorie aligátora

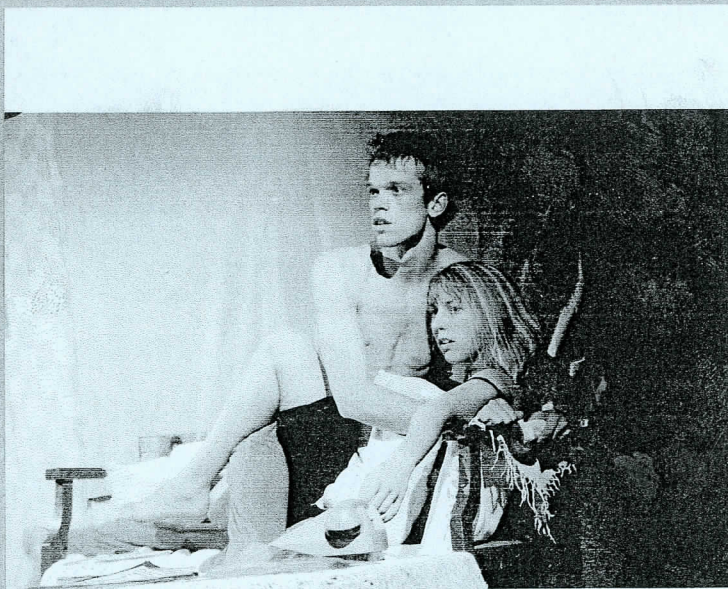
Lawrence Ferlinghetti se - dle Mirka Kovářika - až do smrti ohrazoval proti tomu, aby byl považován za představitele oficiální Ameriky. V Americe mu to možná fungovalo - pro nás ovšem, v tehdejší Československu - Amerika byla v jeho době to, co Ferlinghetti: hlas svobody, revolty, smíšené kultury - to byl náš "Hlas Ameriky".

Lawrence Ferlinghetti ovšem svou Ameriku dobře znal a i když nesnášel její politiku, tu svoji - tu naši - Ameriku měl rád. Ve svém quasi - dramatickém textu Aligace (který je ze všeho nejspíš alegorií) podal několika dost jednoduchými tahy štetce obraz jejího "trojího lidu": bílé populace, jež přišla z Evropy se svými zjemněnými mravy, křesťanstvím puritánského střihu a přirozenou potřebou podrobovat si a vládnout Černochoům, které si tito jemní bílí civilizovaní lidé dovezli jako domácí zvířata z Afriky. A obraz Indiánů, původních obyvatel, kterým bílí uchvátili a rozvrátili zem a její dosavadní obyvatelé proměnili v bezmocné a nesvéprávné atrakce pro turisty. O sporu tohoto "trojího lidu" napsal běloch Ferlinghetti text Aligace.

To se ovšem pozná jen tehdy, když text v úplné verzi můžeme číst. To, co jsme viděli na jevišti, bylo cosi jiného. Původní koncept zmizel, zničen pseudorealistickým herectvím ženské představitelky a nový význam se nedostavil. Neměl kam.

V inscenaci jsme neviděli žádný z postupů divadla poezie, a nelíbí-li se nám to sousloví, tak tedy žádný opravdu tvořivě zpracovaný obraz skutečnosti. Vše bylo až běda popisné, prvoplánově a proti smyslu věci aktualizované, nešikovně napodobující činoherní inscenaci jakoby třeba Tennesseeho Williamse, ale bez jeho dramatického mistrovství a hlavně bez odpovídajícího hereckého výrazu. Inscenace Aligace byla de facto mimo.

Alena Zemančíková

LEDI Z HLEDIŠTĚ:

- spíš nelíbilo
- rozpaky
- fakt nevím
- musím si to nechat projít hlavou
- líbil se mi krokodýl, ten kluk je bůh
- hlavně, že jsme to přežili
- co teda jako teda bude, he?

CO SI O TÝM MESLIJÓ Z POROTE

ÚSTAF, Brno
Bible: Píseň písní

Spievam dobre, lebo spievam rád!

Šalamúnova Píseň piesní je jedným zo základných textov našej kultúry. To vieme. K nám priputoval naprieč epochami, ríšami, kultúrami, náboženstvami. Aj to vieme. Má obrovskú interpretačnú ambíciu. Vieme. Stal sa inšpiráciou desiatkám veľkých umelcov. Jes. Zaoberá sa mýtickou látkou a sám sa stal mýtom. Áno. A mýty nemožno ťahať za nohu na zem. Igen. Mýty majú priame spojenie na Boha. Hej. Tak ako napríklad metaforu. Tak jest. Neradno ich atomizovať. Hm. Rozmieňať na drobné. Oui. S mýtom nemožno narábať ako s popevkom, nech by bol hneď chrámový. Howgh.

Mám sedem strán poznámok k tomu, čo som videl. Napriek tomu (alebo možno práve preto) som v rozpakoch nad tým, čo mám napísať. Ak chcem pomenovať podstatu problémov, ktoré táto inscenácia má, musím začať... no, skoro od Adama. A to by mi trvalo ešte o čosi dlhšie, ako trvala produkcia v podaní Divadelného spolku ÚSTAF. Ak by som predsa len chcel rešpektovať teatrologické hľadisko nazerania na túto produkciu, neviem to pomenovať inak, než scénická mumlanina.

Divadelní spolek ÚSTAF Brno ma svojou scénickou produkciou nepotešil. To je, dúfam, z toho, čo som napísal, jasné. Tudy cesta nevede. Napriek tomu, že heslo z nadpisu tohoto článku je jednou z veľkých zjavených právd muojho života.

LEDI Z HLEDIŠTĚ:

- text je o Bohu, zpracování o tělesné stránce
- tolik práce a nic z toho
- rozporuplný
- uječený a vyblitý
- Bylo to precizní. Až moc.
- Připadalo mi to nesrozumitelný
- Zajímavé, ale stereotypní.

Silvester Lavřík

CO SI O TVM MESLIJO Z POROTE

KLIKA, Rožnov pod Radhoštěm

Jiří Suchý: Z deníku praktické dívky Zuzany

Tři Zuzanky jsou prakticky Zuzanka jedna. Šikovně si přebírají a předávají texty klasika, ctí jeho humor a tu a tam přidají něco svého. Pěkně se na to dívá, jak se na nás pěkně dívají. Nemají s tím problém. Já taky ne – abecedu inscenování textu zvládly slušně – tak se těším na to, co bude za rok. Nebo za dva, za tři – až se Zuzanky dostanou do problémů. To by pak mohlo být divadlo, v němž půjde o život. To už pak nepůjde jenom tak pomrkat do publika.

Miloš Maršálek

FOTO: BOB PACHOLÍK

LEDI Z HLEDIŠTĚ:

- Pěkný sukně.

- Naprosto bez citu, vůbec neví, o co jde.

- Žiju v paneláku, mám stejné pocity.

- Příběh šel v hyperbole a skončil v deníku.

181

- Příjemná délka.

- Milý deníčku, nechápu, proč jsem ty kecy měl poslouchat.

- Mně se to líbilo, bylo to roztomilé, holky to bavilo, dala by se vytknout práce s paravánem.

OD ŠTODENTU

Možná jste si stačili všimnout, že krom recitátorů a recitátorek, herců a hereček, redaktorů a redaktorek se po chodbách Duhy a divadla pohybují studenti z Plzně. Vězte, že se tu jen tak nepoflakují. Přijeli za své a dobrovolně pomáhají Chodcovu zprávydaji, vzdávající se tím lákavé možnosti poflakovat se neúčinně po Plzni. O Wolkrově Prostějově budou obšírně informovat spolužáky, takže se sláva festivalu bude nezádržitelně šířit směrem na západ. Na téhle stránce vám nabízíme něco z jejich práce.

Wolkrův Prostějov zvenčí

Všichni známe Prostějov v rámci festivalu, a tak nás napadlo jak se na celou věc asi dívají „proští“ lidé z Prostějova, kteří celou akci neprožívají tak jako my, účastníci. A tak jsme obešli několik náhodných sedících Chodců v parku a s větším či menším úspěchem jsme jim položili několik otázek...

- 1) Znáte festival Wolkrův Prostějov?
- 2) Myslíte si, že se díky tomuto festivalu město mění? Jak?
- 3) Navštěvujete některá z představení?

Stará pani na lavičce s pískem:

„Nu, poznám. To sů taký recitátoři a sůřažů tu. E to tu pekné, běhají tu samů mladé.

Popopo starší paně prodavačka:

„Inu, festival znám, ale myslím si, že město se niják nemění, lidí e furt stěně, ale e dobré, ale e dobré, že si lidé vzpomenů, že tu něký Wolkr byl. Chodit na predstaveňé? Né! Veď som porád v práci. Ale fandím im“

Paní co nemluvě:

„.....“ (Paní slyšíte nás?) „.....“ (Paní jenom nechápavě ZÍRÁ). „.....“

Chlápek:

„Ej, znám! Vém o co de. Nechoďém, Mesto se zmeňé, to určitě.“

Dvě:

„HI HI HI. Nevéme o co dé. Vůbec nevéme. Nevéme nic.“

Malá rómská holčička:

„Nevíííím, a budu tam mít méééénoó.“ (To víš, že jo...) „Tak víííím, to se tam jako tancujée a zpéeéeva...“

Prostějované o „svém“ festivalu většinou ví, sem - tam neví, výjimečně nepoví. *asi Azi, asi Sjúzn, asi Kiši*

NEPŘEHLIDNITE TETO PĚKNY KNIŽKE

V knihkupectví VOTOBIA na náměstí T. G. Masaryka vám příliš novinek nakladatelství VOTOBIA nenabídnou. Přesto se zde dá najít několik zajímavých titulů.

V kontextu letošního Wolkrova Prostějova byste neměli přehlédnout poslední dvě knihy nakladatelství PASEKA, které se podrobněji věnují souhrnnému dílu Jiřího Koláře: Chléb náš vezdejší, Mor v Athénách (2000) a Záznamy (2002). Právě strohé, syrové záznamy, které si autor začal zapisovat do diáře od léta 1999, kdy po poranění páteře a částečném ochrnutí byl upoután na lůžko, reagují ostře na dění kolem, jsou v nich zaznamenány projekty koláží i bez jakékoliv sebelítosti popsany stav, kdy se mu svět „rozpadá na střepy“.

5-6/2 – *Středy velkoměst se propadnou, takže budou viditelné jen jako pohledy do roklí a přístupné jen spouštěcími šachtami (výtahy, schodišti) – hloubka – sestupy.*

7/2 – *Stejnou všivárnu jako proti slepčům dělá vláda proti sluchově postiženým. Až nyní, když jsem se naučil mnohé chápat, jsem si uvědomil, jakou hloupost jsem udělal podpisem smlouvy týkající se prodeje mých děl. Snad to jednou budu moci napravit.*

8/2 – *Znovu jsem upadl. Parkety mně podrazily obě nohy.*

9/2 – *Celý den prázdný, bez špetky myšlenky. Bez vnitřního slova. Kus živého kamene Škoda slov - ...*

listoval

JedenzvrahůCézarových

BEZ ŮCHCAPINEK

dementi!!

(to nie je oslovenie)

tak som si prečítal chodcúv zprávydaj No.3. To som nemal robiť. Zase sa raz potvrdilo –
čokoľvek povieš, proti tebe sa obráti. Idem na námestie smutno hľadiet' bardovmu pomníku
do vytrvalých očí. ach jaj. silvester lavrík

T. R. Field
Symbol věčnosti

Na světě jen jitrničky
zachovají svůj tvar vždycky.
Ani když je sníš, ty hejle,
neztratí tvar - - jenom špejle!

PRASEČENKE

J. S. Machar
Síla poezie

Teprv včera pochopil jsem
(je to napodiv),
jaký má ta poezie
na nás velký vliv:

na sedačce ve foyer
v Duze četla dáma –
přišli k ní dva mládenečci
– a že byla sama –

řekli jí to bez okolků,
aby bylo jisto:
vy nám tady hnedle, paní,
udělejte místo!

Paní vstala beze slova –
měla už svá léta.
A mládenci? Vsedě začli
zkoumat překlad z Goetha...

František Halas
Lyrické smetí

Slečno řekněte mi
jak to děláte
že hodiny neoněmí
když se svlékáte

Dejte jí Nobelovu cenu
za gesto jímž zvedá sukni svou
ale ta se dává jen básníkům
kteří nic podobného nesvedou

S Ů T E Z

Dnes přichází poslední možnost soutěžit, získat eurotrikolóru a vybrat si slíbenou odměnu. Protože úspěšných řešitelů je méně, než jsme původně očekávali (ale smutek v nás rozehnali ti, kteří přicházeli rozzáření světlem poznání), budeme dnes velmi mnoho napovídat.

Tedy naposledy: na cestě za češtinou pravou a ještě pravější, oproštěnou od amerikanismů, germanismů a jiných jazykových nečistot (včetně vlezlé řečtiny a latiny), jsme pro vás připravili do každého čísla jednu obrozeneckou hádanku. V hádance jsou ukryté známé osobnosti, pojmy či naopak hmoty nejhmotnější. Vyluštění z minulých čísel znějí: Madeleine Albright, automobil a Mikrosoft Word. Tak teď už snad!

Co/kdo je: úplně nejvíc trh

Pro úspěšné řešitele: sraz je dnes v 16.45 u sochy Jiřího Wolkra!!!

ČEM SI VEKLÁDALE

Včera bylo na diskusi plno. Lidí, názorů, otázek, myšlenek, které by se daly testat. Mírek Kovářík /M.K./ moderoval, vyvolával diváky a ptal se po jejich názoru, porotci Alena Zemančíková /A.Z./, Silvester Lavřík /S.L./, Miloš Maršálek /M.M./ a Radovan Lipus /R.L./ se vyjadřovali až později. Zde opět některé fragmenty:

ALIGACE – De facto Mimo Jihlava

- Mně to přišlo hysterické. To, k čemu to mělo směřovat, bylo vyčerpáno už na začátku. /divačka/
- Jako divadelní hra to nefunguje. Ferlinghetti se vyjadřoval v obrazech, je to přeci jenom básnické dílo. Ten dům může být Amerika, žena běloška, indián je indián, aligátor je černoch. Ten text ukazuje, jak se komu v té Americe žije, a pak ta soulož má smysl. A já se ptám, jestli se na to můžeme takhle dívat. A když ne, tak jak? Já bych v tomto případě protestovala proti tomu, aby ta bílá žena byla hrána takto hystericky. Protestuji proti tomu jako bílá žena. /A.Z./
- Teď jsme na poli nadinterpretace. Nic z toho, k čemu jsme tu dospěli, v té inscenaci nebylo. /S.L./
- Bylo to upachtěné přehrání té hry. Každý herec hrál naprosto jiným způsobem. Rozehrálo se to jako podivná televizní inscenace. Ty plakátky byly pro mě zprávou o téhle inscenaci. Pro mě to byl plakát. /R.L./

PÍSEŇ PÍSŇÍ – ÚSTAF Brno

- Ten text je přece jenom o lásce. O veliký lásce, ale já jsem z vás tu lásku necítila. Ani kousíček. Rozebrali jste ten text? Jakože co tím chtěl *pan Šalamoun* říci? /divačka/
- Ty otázky jsou velmi závažné. Odpovědi na ně bychom měli dostat od té inscenace, já jsem je nedostal. Prostředky, které si zvolíte jako svůj jazyk, musíte využívat. Když je tam verš, musí zaznít. Jednou jste vstoupili na půdu divadla, tak musíte používat divadelní prostředky. /S.L./
- Ta vertikála, kterou takovýhle text vztyčí, se nedá zkracovat. Ta je nekonečná. Kdybychom ji zkrátili, dopouštíme se „*idiotizácie*“ /S.L./
- My se nedomáháme epického příběhu. My diváci se domáháme příběhu té inscenace. Co sděluje? /S.L./
- Když jsem se ztratil, tak pupíky. /Nemrava/

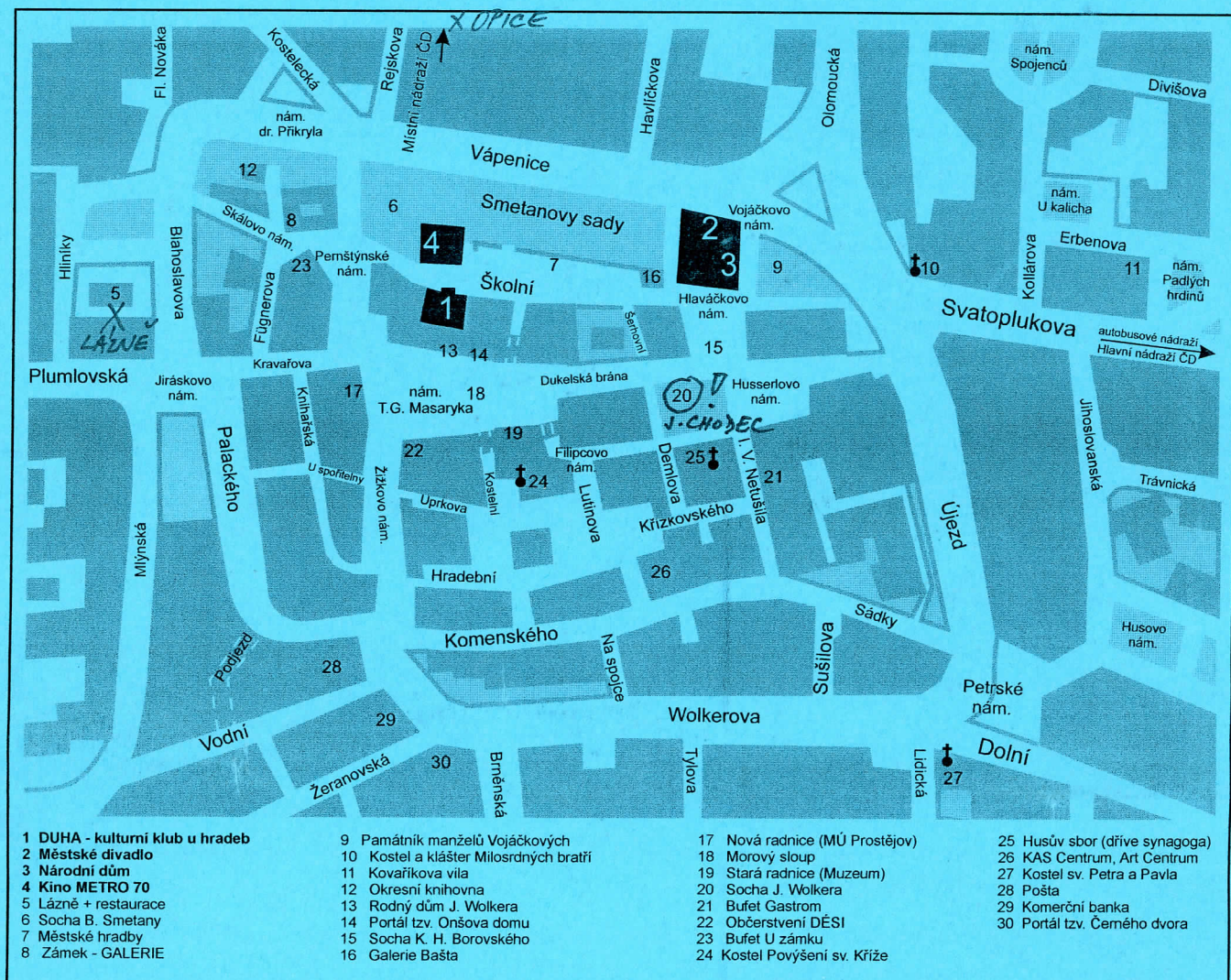
Z DENÍKU PRAKTICKÉ DÍVKY ZUZANY – Klika Rožnov pod Radhoštěm

- Někde je ten váš projev až příliš suverénní. Už ty kukuče trochu moc umíte. Nějakou zdrženlivost by to chtělo. /M.M./
- Já bych holky pochválil, že dobře mluvily. /divák/
- S potěšením jsem kvitoval délku sukní a „*podkolenok*“ /S.L./

TAKÉ ZAZNĚLO

- Ne vždycky musíme všemu hned porozumět. Někdy je silnější tušení. /divák/
- Emoce, nadšení a radost – to je práce diváka, ne inscenátorů. /S.L./
- Zvláštním způsobem se nám na letošním WP vyvíjí téma erotiky a její detabuizace. /M.K./
- Pro přírodní národy není sexualita tabu. To je příroda. My už bychom se měli vykašlat na ty naše maloměstský tabu. /A.Z./
- Nemůžeme hrát o lásce tak, že budeme chodit po jevišti s papírovým velkým L. /S.L./
Můžeme. Ale musíme to udělat šikovně. S tím L. /M.M./
- Treba si urvať čo najviac pozornosti. /S.L./

ŘÍDTE SE PODLE TEHOTO NÁKRESU

ODE VÁM DAJÓ DOBŘE NAJEST

Restaurant Lázně

Jelikož nejsme takřikajíc „místní“, nemáme zdejší hospodské prostředí zatím úplně v „malíku“. Nicméně jsme snaživí a učenliví žáci, kteří si nechají poradit. Na doporučení RADY starších jsme nasměrovali naše hladové kroky směrem k doporučenému restaurantu Lázně. Musíme říci, že název Lázně je skutečně výstižný. Je to opravdu lázeň nejen pro váš žaludek, ale i pro vaši peněženku. Za celé menu zaplatíte 55 Kč. Menu obsahuje polévku a výběr ze 3 hlavních jídel. Polévky si můžete dopřát podle libosti, neboť její přiděl je větší než malé množství :). Posezení je možné jak vevnitř, tak venku. Venku jsou k dispozici krom klasických zahradních stolů i prostorné altány (to pro milovníky romantiky...). Co dodat?! Snad jen dobrou chuť!

Vaši degustátoři V.B., P.H., Z.M.!

Redakce: Skála Kosová, Znovuzrozená Slovoá, Jaroslav Prodavačpeří, Dana Pavlíková, Bob Pacholík a další pišči